

KRYŽIAUS KELIO STOČIŲ APMAŠTYMAI

Pagal apsiųreikiškimus Vasuliai Riden - „Tikras Gyvenimas Dievuje”

Pats Dievas padeda jas apmaštyti!

TURINYS

Kryžiaus Kelio apmaštymai.

Kristaus Kančios nuopelnų vainikėlis.

Atlaidai, kuriuos galima gauti kasdien.

Malda už Rusiją.

„Aš esu Dievas, kūrinys. Eik Man iš paskos, sek Mano Kryžiaus Kelio Stotimis. Trokšk tik Manęs prie kiekvienos Stoties, nes Aš esu kiekvienoje iš Jų. Būsiu ten, ir noriu, kad tu ten būtum; **noriu kad priklauptum ties kiekviena jų**”.

Viešpatie, nežinau, ką nori pasakyti! Viešpatie, nežinau apie kokias stotis kalbi! (V. R) (1987 m. gegužės 29 d.)

Pilotas Jėzų pasmerkė mirčiai (Mt. 27, 26; Mk. 15, 15; Jn 19, 16)

Prie kiekvienos Stoties: Dievo garbinimas

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

Toliau skaitomas pateiktas teksto variantas.

„Naktis yra jau beveik virš jūsų, o tau - karta, taip toli iki atsivertimo! Greit - ir tai yra jūsų netrukus - kai jus padengs jūsų nuosavas kraujas, tada Aš kaip Teisėjas priminsiu jums kraują, kurį turite ant rankų dėl to, kad uždraudėte tokiai daugybei sielų gauti Mano malones per šį Mano Žodžio Priminimą. Esate kaip romėnai, kurie kasdien vainikuoja Mane erškėčiais. Ar pasakysite Man kaip Pilotas: "Nesu kaltas dėl šio kraujo", ir nuplausite rankas kvepiančiame vandenyje? Atsisakote priemonės, galinčios apsaugoti nuo mirties. Atsisakote pripažinti Mano Žodį, duotą jums šiomis dienomis Mano Šventosios Dvasios". (1995 m. sausio 19 d.)

Baigus skaityti tekstą giedame: „Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų”, po to, atsistoje, pereiname prie kitos Kryžiaus Kelio Stoties.

II. Jėzus ima Kryžių ant savo pečių (Mt. 27, 31; Mk. 15, 20; Jn 19, 17)

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

„Surišo Man Pėdas ir liepė eiti į vietą, kur buvo Mano Kryžius. Mano dukra, negalėjau ten nueiti, nes jie surišo Man Pėdas. Tada numetė Mane ant žemės ir vilko už plaukų iki vietos, kur buvo Mano Kryžius. Mano kentėjimai buvo nepakenčiami. Mano Kūno gabalai, kurie kabėjo po nuplakimo, buvo nuplėšti. Tada jie atleido virves ant Mano Kojų ir spardė Mane, kad atsistočiau ir

paimčiau Savo našlą ant Pečių. Negalėjau matyti, kur yra Mano Kryžius, nes erškėčiai įkalti į Mano Galvą užpylė Mano Akis Krauju, tekančiu Mano Veidu. Tada jie pakėlė Mano Kryžių, padėjo Jį ant Mano Pečių ir pastūmė Mane išėjimo link. O, Mano dukra, koks sunkus buvo šis Kryžius, kurį turėjau nešti! Apgraibomis priėjau prie vartų, plakamas rykšte". (1986 m. lapkričio 9 d.)

Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų!

III. Jėzus parpuola po Kryžiumi

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

„Nemačiau aplink Save jokio draugo, nieko ten nebuvo, kas Mane paguostų. Mano Agonija sustiprėjo ir nukritau ant žemės". (1986 m. lapkričio 9 d.)

Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų!

IV. Jėzus sutinka Savo Šventąją Motiną

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

„Priartėjau prie šios Šventos Širdies, esančios Mano Švenčiausios Širdies atvaizdu ir panašumu, kad tapčiau Dievu-Žmogumi, kad vaikščiočiau Jos žingsnių pėdsakais ir kad paskui Ji sektų Manimi. Ji ir Aš dalinomės viskuo net iki Kryžiaus. Mūsų ryšys buvo toks gilus ir tobulas, kad net nereikėjo kalbos: vienintelis komunikacijos būdas buvo mūsų Širdys. Man nereikėjo perduoti Jai Savo Žodžių nei Savo Minčių. Mano Šventosios Dvasios aukščiausia galia ji viską žinojo, žinojo apie viską Savo mergautinės Širdies dėka, nes turėjo Dievą ir Dievas Ją turėjo". (1996 m. kovo 25 d.)

Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų!

V. Simonas Kirėnėtis padeda Jėzui nešti Kryžių (Mt. 27, 32; Mk. 15, 21)

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

„Kareiviai, bijodami, kad numirsiu prieš Nukryžiavimą, įsakė vyrui, vardu Simonas, panešti Mano Kryžių. Mano dukra, tai nebuvo gerumo ar užuojautos gestas, bet noras išsaugoti Mane Nukryžiavimui. (...) Nešk Mano Kryžių, Vasulia, nešk Jį dėl Manęs. Mano Kryžius maldauja taikos ir meilės. (1986 m. lapkričio 9 d.)

Leisk Man iš naujo uždėti tau Mano Kryžių. Padėk Man, duok Man Poilsio. Noriu, kad neštum jį dėl Manęs, nes pasitikiu tavimi". (1987 m. sausio 29 d.)

Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų!

VI. Veronika nuvalo Jėzui Veidą

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

„Leidasi vainikuojamas Erškėčių Vainiku. Leidau jiems tyčiotis iš Manęs ir apspjaudyti Mano Šventąjį Veidą... (1989 m. kovo 3 d.) Mėginau pamatyti Savo kelią per Kraują, kuris degino Man Akis. Tada pajutau kažką, kas nuvalė Mano Veidą. Baimės apimtos moterys prisiartino, kad nuplautų Mano ištinusį Veidą. (1986 m. lapkričio 9 d.) ...Pažiūrėk į Mano Šventąjį Veidą. Jau pats žiūrėjimas į Mane džiugina Mane. Pasakyk jiems, kad tiek mažai reikia, kad Mane paguostum. Ateik pagarbinti Mane, rodydamas Man meilę. (1987 m. birželio 7 d.)

Kad tik žinotumėte, kaip esu pasiruošęs atleisti jums jūsų eros nusikaltimus, už vieną geranorišką žvilgsnį į Mane, gailėsčio akimirka, abejonės atodūsi, mažą susimąstymą. Vieną jūsų meilų pažvelgimą į Mano Šventąjį Veidą - atleisčiau ir pamirščiau. Net nepažiūrėčiau į Savo Žaizdas.

Pamirščiau visas jūsų neteisybes ir jūsų nuodėmes. Ar nesugebėtumėte gailėtis vieną akimirką? Visas Dangus švęstų jūsų gestą, nes jūsų švelnus ir mielas žvilgsnis būtų priimtas kaip smilkytuvas Man ir ši paprasta gailėsčio akimirka būtų priimta kaip nauja giesmė Man". (1989 m. rugpjūčio 29 d.)

Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų!

VII. Jėzus vėl parpuola po Kryžiumi

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

„Myliu visus tuos, kurie nupuola, ir ateina pas Mane prašant atleisti; myliu juos už tai dar labiau. Niekada ju neatstumsiu, netgi jeigu jie nupuola net tūkstančius kartų. (...) Esu Meiles ir Gailestingumo Dievas, pilnas pasigailėjimo silpnam...“

- Neleisiu tau nupulti, būsiu arti tavęs, kad tave palaikyčiau". (1987 m. sausio 30 d)

Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų!

VIII. Jėzus paguodžia verkiančias moteris iš Jeruzalės

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

„Išgirdau, kai [baimės apimtos moterys] verkė ir raudėjo. „Būkit palaimintos" - pasakiau - „Mano Kraujas nuplaus visas žmonijos nuodėmes. Pažiūrėkite, Mano dukros, atėjo jūsų išgelbėjimo laikas. (1986 lapkričio 9 d.)“

Vargas tiems, kurie, kai ateis Mano Diena, nešios viduje nuodėmę, kaip nešiojamas vaikas! Melskitės, kad visas pasaulis būtų pasiruošęs, kai ateis ši Diena. (1991 m. birželio 2 d)

... Žemės karaliai, kilmingieji ir vadai, turtuoliai ir turtingieji, ir kiekvienas vergas ir laisvas pasislėps į grotas ir už kalnų uolų. Ir pasakys kalnams bei uoloms: "Kriskite ant mūsų ir uždenkite (paslėpkite) mus nuo Sėdinčiojo Soste Veido ir nuo Avinėlio rūstybės, nes atėjo Didi Jojo pykčio Diena, ir kas galės atsilaikyti"? (1992 m. kovo 3 d.)

Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų!

IX. Jėzus parpuola po Kryžiumi trečią kartą

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

„Mano Širdis prisipildo užuojautos dėl tavo skurdo ir tavo nuopolių". (1987 m. gegužės 31 d.)

Šiandien užduodu šį klausimą tiems, kurie atmeta šį apsiareiškimą: Ar neatitinka Mano Teisei išgelbėti - Savo kūrinius nuo nuopolimo jūsų eroje - Mano šiandieniniais Apvaizdos Darbais?
(1988 m. sausio 2 d.)

Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų!

X. Jėzui nuplėšiami rūbai

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

„Atvykus į Kalną, metė Mane ant žemės, nudraskė Man rūbus ir paliko Mane nuoga, visų akivaizdai. Mano Žaizdos atsivėrė naujai, o Kraujas tekėjo ant žemės. Kareiviai pasiūlė Man vyno, sumaišyto su tulžimi. Atsisakiau priimti jį, nes jau turėjau Savo viduje kartumo, kuriuo prigirdė Mane mano priešai". (1986 lapkričio 9 d.) „Tavo rūbai, Mano vaikė, sumirks tavo krauju ir tai bus

įrodymas, kad kilai iš Manęs. Tam ir gimei. Tavo sutikimas yra Mano džiaugsmu, nes per tavo kentėjimus išgelbėsiu daugelį". (1995 m. spalio 25 d.)

Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų!

XI. Jėzus prikaltas prie kryžiaus (Mt. 27, 35-55; Mk. 15, 24; Lk. 23, 33-49; Jn. 19, 18)

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

Greitai prikaldė Mane. Pirmiausiai Rankas. Prikaldė Mane vinimis prie Kryžiaus, ištesė Mano sužeistą Kūną ir staigiai perdūrė Mano Pėdas. Mano dukra! O, Mano dukra, kokia [tai] kančia! Kokia agonija! Kokia Kančia Mano Sielai! Apleistas Mano numylėtų ir Petro, kuris atsisakė Manęs ir ant kurio pastačiau Savo Bažnyčią. Apleistas kitų Savo draugų, kurie tada pasitraukė nuo Manęs, likau vienas pats, paliktas Mano priešams. Verkiau. Mano Siela buvo pripildyta skausmo". (1986 m. lapkričio 9 d.)

Leidasi vainikuojamas Erškėčių Vainiku. Leidau jiems tyčiotis iš Manęs ir apspjaudyti Mano Šventą Veidą, leidau jiems nukryžiuoti Mane: ir visa tai – iš Meilės jums. O, Nukryžiuotojo vaikai! Kaip galite pamiršti viską, ką dėl jūsų padariau? Išmintis buvo prievarta įkalinta ir pateikta teismui. Buvau ignoruojamas ir žmonių atmetas, kad neščiau jūsų kentėjimus. Buvau prikaltas prie Medžio, kad išlaisvinčiau jus... Priėmiau labiausiai skausmingą mirtį, kad jūsų siela galėtų gyventi ir turėti dalį mano Karalystėje. Leidau Mano Kraujui tekėti srovėmis, kad laimėtumėte Amžinąjį Gyvenimą. Iš meilės jums leidau kad su Manimi elgtųsi kaip su nusidėjėliu. Šiandien Mano Žaizdos yra iš naujo atvertos dėl šios kartos neteisybių.

Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų!

XII. Jėzus miršta ant kryžiaus (Mt. 27, 50; Mk. 15, 37; Lk. 23, 46-49; Jn. 19, 30)

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

„Kareiviai pakėlė Mano Kryžių ir įstatė Jį į žemę. Žvelgiau į minią iš vietos, kurioje buvau. Nedaug matydamas Savo ištinusiomis Akimis, stebėjau žmones. Nemačiau jokio draugo, tik tuos, kurie juokėsi iš Manęs.

Nebuvo ten nieko, kad Mane paguostų: 'Mano Dieve! Mano Dieve! Kodėl Mane apleidai?' Visų, kurie Mane mylėjo, apleistas... Mano Žvilgsnis sustojo prie Mano Motinos. Žiūrėjau į Ją ir Mano Širdis kalbėjo: 'Duodu tau savo mylimus vaikus, kad taptų ir Tavo vaikais. Būsi jų Motina.' Viskas pildėsi, išganymas buvo arti. Mačiau atsivėrusį dangų ir angelus, stovinčius tyloje. 'Tėve, į Tavo Rankas atiduodu Savo Dvasią. Esu dabar su Tavimi. (1986 m. lapkričio 9 d.)

Šaukiau nuo Savo Kryžiaus. Tai buvo Mano paskutinis didžiulis šauksmas, kai buvau kūne. Šauksmas, pripildytas kančios, skausmo, kartumu kylančiu iš Mano Sielos gilumos, perveriantis Dangaus aukštumas. Jis sudrebino žemę ir perpus suplėšė širdį tų, kurie Mane mylėjo, taip, kaip perplėšė Šventovės uždangą. Jis pažadino atsidavusius tarnus, pasiruošusius eiti Man iš paskos, panašiai, kaip prikėlė mirusius iš savo kapų, nustumdamas juos dengiančią žemę, kaip paklupdė Blogį. Stiprūs perkūnijos griausmai sudrebino net Dangaus aukštumas, o visi angelai, drebėdami, parpuolė ant veido, ir garbino Mane tylėdami. Mano Motina, stovėjusi labai arti Manęs, išgirdus Mano Riksma, parpuolė ant kelių, o Jos Veidas apsipylė ašaromis. Nešiojo šį paskutini Šauksmą Savyje net iki Savo Užmigimo Dienos... Kentėjo... Esu pripildytas kartumo, nuolat kenčiant dėl visokių pasaulio neteisybių, piktybių, savivalės ir egoizmo. Mano Šauksmas stiprėja sulig kiekviena diena. Buvau paliktas ant Savo Kryžiaus vienas; kad galėčiau nešti ant Savo Pečių pasaulio nuodėmes; vienas, kad kentėčiau; vienas, kad numirčiau, liedamas Savo Kraują. Jis padengė visą

žemę, atnešdamas jums Atpirkimą, Mano mylimieji. Tas pats Šauksmas dabar tebeskamba virš žemės kaip praeities aidas. Ar gyvenu praeities šešėliuose? Ar Mano Auka buvo veltui? Kaip gi negalite girdėti Mano Šauksmo nuo mano Kryžiaus? Kodėl užsikemšate ausis ir mėginate jį sunaikinti?“ (...) (1987 m. balandžio 29 d.)

Viskas pildėsi, išganymas buvo arti. Mačiau atsiveriantį Dangų ir visus angelus, stovinčius tyloje. „Tėve, į Tavo Rankas atiduodu Savo Dvasią. Esu dabar su Tavimi“. (1986 m. lapkričio 9 d.)

Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų!

XIII. Jėzus nuimamas nuo Kryžiaus (Mt. 27, 59; Mk. 15, 46; Lk. 23, 53; Jn. 19, 39)

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

[Dievo Motina]: (...) „Niekada neprarask drąsos, esu šalia tavęs. Įeik į Jėzaus Žaizdas, įeik į Mano Sopulingąją Širdį ir jausk Mano Skausmą. Pajausk, kaip stipriai verkiu. Apsireiški daugeliui asmenų, rodau jiems Savo Širdį, siunčiu ženklus. Padarau, kad iš Mano Atvaizdų teka ašaros. Apsireiški daugelyje vietų, bet Mano vaikų širdis dengia storas sluoksnis: nepasitikėjimo sluoksnis. Jie išjuokia tuos, kurie tiki. Dievo Žodis jiems nieko nereiškia, Dievo kvietimai yra ignoruojami. Jie kreipia mažai dėmesio į Mūsų įspėjimus. Niekas nenori klausyti Dievo duotų bei pareinančių iš Jo Lūpų apsišaukimų. Jūsų kartos tikėjimas išnyko, sunaikintas tolerancijos stokos, sugedimo, žiaurumo ir pažeminimo. Mano Nekalčiausioji Širdis jaučia liūdesį, o Mano Ranka jau negali daugiau sulaikyti Tėvo į jus smogiančios Rankos. Bažnyčia reikalauja atgaivinimo ir jos apsisvalymo laikas greitai pasibaigs“. (1988 m. rugpjūčio 6 d.)

Pasigailėk mūsų Viešpatie, pasigailėk mūsų!

XIV. Jėzaus Kūnas padedamas į kapą (Mt. 27, 60; Mk. 15, 46; Lk. 23, 53; Jn. 19, 41-42)

Atsiklaupę giedam: Garbiname Tave Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį.

Trokštu jus prikelti, išvesti iš kapų ir atvesti į jūsų būstinę: Savo Švenčiausiąją Širdį. (1990 m. balandžio 10 d.)

„O tu, Mano vaike, kuris Mane skaitai arba klausai, tu, kurio (*dvasinį*) kapą aplankiau ir pripildžiau tave Savo Dvelkimu, sakau tau: eik Mano Kraujo pėdsakais, kuriuos palieku po Savęs kaip ženklą tau. O jeigu tave sustabdys praeivis ir paklaus tavęs apie tavąjį kelią, pasakyk jam, kad esi Mano mokinys, o Aš – tavo Mokytojas ir kad esi ant liudijimo kelio apie Kristų Nukryžiuotąjį, apie prisikėlusį Kristų. O kada busi sustabdytas pirklio, saugokis jo nesąžiningumo, saugokis, kad jis nepakeistų Kryžiaus, kurį tau daviau, į sugadintą išmintį. Be garso, be jokio žodžio apkabink su didesniu negu kada nors uolumu skersinį ant tavo pečių ir eik Mano Kraujo pėdsakais, o jie atves tave pas Mane. O jeigu kuris iš jų ims tave vytis, neuždenk veido nuo paniekinimų ir smūgių, bet duok jiems savo pečius, kad pažintų tave iš tavo žaizdų. Leisk tavo žaizdoms tapti tobula Mano Žaizdų kopija, nes tau suduos smūgius tie patys, kurie smogė Man, tavo Viešpačiui. O tada danguje pasirodys Žmogaus Sūnaus Ženklas, ir jūsų tamsumoje bus matoma didi šviesa, nes Aš, Šventųjų Šventasis, noriu jus išgelbėti dėl Savo Šventojo Vardo“. (1990 m. spalio 22 d.)

Mano vaike! Eik tu, kuris Mane skaitai arba klausai. Vėl šiame liudijime parodžiau didelę Mano Meilę tau. Nesakyk, kad esu pernelyg toli, kad mylėčiau, nes kaip tik šią akimirka mano Akys žvelgia į tave su ypatingu jautrumu bei jausmu, kurių niekad pilnai negalėsi suprasti. Ar turėčiau sugrįžti, kad tave atpirkčiau? Be mažiausios abejonės dėl tavęs ateičiau pakartoti Savo Kančią, dėl tavęs paties! Ar dabar Manim tiki, kada

sakau tau, kad niekas neturi didesnės meilės nei ta, kai kas nors savo gyvenimą atiduoda už savo draugus? Sakau tau visa tai, kad galėtum atrasti savo ramybę Mano Švenčiausioje Širdyje, kad galėtum atrasti tikrą gyvenimą Manyje, kad galėtum atrasti tikrą meilę ir atilsį Manyje, tavo Dievuje. Žinau, kad esi silpnas, Mano vaike, bet tavo silpnumas pritraukia Mano Visagalybę.

Ar gali suprasti tai, ką sakau? Sakau: ramybė tebūnie su tavimi! Esu Meilės Auka, kuri kalba tau. Aš esu Tas, Kuris davė tau Meilės paliudijimą kaip Savo Meilės priminimą. Įkvėpk Mano Dvasią ir leisk Man tave apglėbti. Pajausk, kaip Mano Širdis trokšta meilės sugrįžimo! Nesispirk. Ateik pas Mane toks, koks esi, ateik gerti iš Mano Širdies šaltinių, o norėsi gerti daugiau. Ach! Tiek iš jūsų nutolo nuo Tiesos ir nuėjo visomis kryptimis. Tiesa yra MEILĖ. Aš esu Tiesa. Liudykite Tiesą. Priimkite Mano Šventąją Tiesos Dvasią, priimkite Šventąją Malonės Dvasią. Laiminu jus visus, palikdamas ant jūsų skruostų Savo Meilės Dvelkimą. Būkite viena po Mano Šventuoju Vardu". (1990 m. spalio 22 d.)

Pabaigoje - ant kelių - visi gieda:

Viešpatie Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų! (3 kartus).

† Vardan Dievo Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios. Amen.

Kristaus Kančios nuopelnų vainikėlis

(Patvirtintas popiežių Siksto V-jo, Klemenso VIII-jo, ir Pauliaus V-jo)

Vainikėlis susideda iš 1 "Tėve mūsų" ir 10 "Sveika, Marija". Jis yra kalbamas ant raudonųjų karoliukų, primenančių Kraują, pralietą Kristaus Kančios metu.

Atlaidai, suteikti prieš II Vatikano Susirinkimą kalbantiems šį vainikėlį, buvo šie:

1. Kas, turėdamas jį prie savęs, pažvelgs į dangų ir sukalbės 1 „Tėve mūsų“ ir 10 „Sveika, Marija“, kiekvieną kartą gaus visuotinius atlaidus.

2. Kas, kiekvieną kartą, paėmęs jį į rankas, žvelgdamas į jį ir pabučiavęs, sukalbės už mirusius 1 „Tėve mūsų“ ir 10 „Sveika, Marija“ kiekvieną kartą išgelbės vieną sielą iš skaistyklos.

3. Kas, paėmęs jį į rankas, pažvelgs į dangų ir sukalbės: „Viešpatie Jėzau Kristau, dėl Savo nekaltai iškentėtos Kančios nuopelnų, būk man gailestingas ir atleisk man mano nuodėmes“, - laimės **visuotinius atlaidus**.

4. Kunigas, kuris turės prie savęs šį vainikėlį aukodamas šventąsias Mišias, gaus 40 metų atlaidų kaip ir tų Mišių dalyviai. (Pagal senos maldaknygės ("N. S. B.") tekstą - J. P.)

NIHIL OBSTAT Mons. P. Tamulevičius Censor ad hoc deputatus 2001 m. vasario 13 d.

ATLAIDAI, kuriuos galima gauti kasdien

1. Už pusę valandos Švenčiausio Sakramento adoracijos - *visuotiniai atlaidai*.

Už Švenčiausio Sakramento aplankymą - **daliniai atlaidai**.

2. Už pamaldų Šv. Rašto skaitymą per pusę valandos, (jeigu traktuojamas kaip dvasinis skaitymas) – **visuotiniai atlaidai**; o už trumpesnį Šv. Rašto skaitymą - **daliniai atlaidai**.

3. Už **Kryžiaus Kelio tinkamą ėjimą** – *visuotiniai atlaidai*.

Sąlygos:

a) apmąstyti Viešpaties Jėzaus Kančią.

b) reikia pereiti nuo vienos stoties prie kitos.

4. Už **Rožančiaus dalies** (5-kių dešimtukų) **sukalbėjimą** (*be pertraukos*), bažnyčioje, koplyčioje, namuose,

vienuolyne ir t. t. su grupe žmonių – *visuotiniai atlaidai*.

Kitos sąlygos: a) kalbant, paslaptis reikia apmąstyti;

b) kalbant bendruomenėje reikia išvardinti Rožančiaus paslaptį, trumpai sustoti ir toliau kalbėti „Tėve mūsų“, „Sveika Marija“. Dar geriau yra **paslapties pradžioje perskaityti trumpą ištrauką iš Evangelijos ar kitą įvedanti tekstą**.

c) kalbant privačiai užtenka melstis lūpomis ir apmąstyti paslaptis.

*Paruošta pagal patvirtintą popiežiaus Pauliaus VI-jo dekretą apie atlaidus –
Indulgentiarum doctrina, 1968 m. 06. 29 d.*

Malda už Rusiją

O Dieve! Padaryk, kad ji sektų Tave. O, Viešpatie, išgelbėk jos sielą ir prikalk ją kaip prikelei Lozorių. Papuošk Savo dukrą, taip numylėtą Tavo Akyse ir patalpink ją Savo dieviškoje Širdyje, kad jos atvaizdas atspindėtų Tavo dieviškumą. Prikalk ją, kad eitų su tavimi. Pasirodyk su ją ir išlaisvink ją iš jos vergovės. Padaryk ją Savo Sužadėtinę ir savo nuosavybę. Amen.

NIHIL OBSTAT

Mons. doc. dr. P. Tamulevičius

Censor ad hoc deputatus, Kaunas, 2006 m. kovo 4 d.

Jėzaus pažadai už Kryžiaus Kelią

18 metų ispanas, gimęs 1903 m., įstojo į vienuolyną Bugede. Padarė skaistumo, klusnumo ir neturto įžadus, o 1926 m. per Švč. M. Mariją visiškai pasiaukėjo Jėzui. Jo dvasios tėvas teigia, kad jis buvo išrinkta siela ir turėjo dangiškų apšvietimų. Teologai patvirtino jų tikrumą. Jo vyresnysis paliepė broliui Estanislanui užrašyti Kristaus pažadus už pamaldų Kryžiaus Kelio ėjimą.

14 Jėzaus pažadų:

1. Visi prašymai per Kryžiaus Kelią bus išklaustyti.
2. Aš pažadu amžiną gyvenimą tiems, kurie įsijausdami eina Kryžiaus Kelią.
3. Aš busiu su jais visą gyvenimą, o mirties valandą jiems ypač padėsiu.
4. Jei kas turėtų nuodėmių daugiau, nei yra žolių laukose ir smilčių pajūryje, jos visados Kryžiaus Keliu panaikinamos. *(Tas pažadas nereikia, kad nereikia išpažinti sunkių nuodėmių.)*
5. Tikintieji, kurie dažnai eina Kryžiaus Kelią, laimi ypatingą garbę Danguje.
6. Aš juos išvaduosiu iš skaistyklos pirmąjį *antradienį ir penktadienį*.
7. Mano palaima juos lydės per kiekvieną Kryžiaus Kelią ir bus su jais jiems mirštant, Danguje ir visą amžinybę.
8. Mirties valandą neleisiu šetonui jų gundyti. Pavartosiu visą Savo galią, kad jie ilsėtųsi ant Mano rankų.
9. Jei jie su meile eina Kryžiaus Kelią, tai kiekvieną iš jų padarysiu gyva taure, į kurią su džiaugsmu pilsiu Savo malones.
10. Savo žvilgsnius kreipsiu į tuos, kurie dažnai eina Kryžiaus Kelią. Mano rankos visada ištiestos jiems ginti.
11. *Kaip Aš esu prikaltas prie Kryžiaus, lygiai taip pat būsiu su tais, kurie Mane garbins apmąstydami Kryžiaus Kelią.*
12. Jie nebegalės nuo Manęs atsiskirti, nes jiems suteiksiu malonę, kuri juo apsaugos nuo sunkios nuodėmės.

13. Mirties valandą juos guosiu Savo artumu, ir mes susitiksime Danguje. Tiems, kurie dažnai ėjo Kryžiaus Kelią, mirtis bus lengva.

14. Mano Siela bus jų apsauga. Jiems visada ateisiu pagalbom, kad Manyje jie rastų ramybę.

* * *
